

Illustreret Familieblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

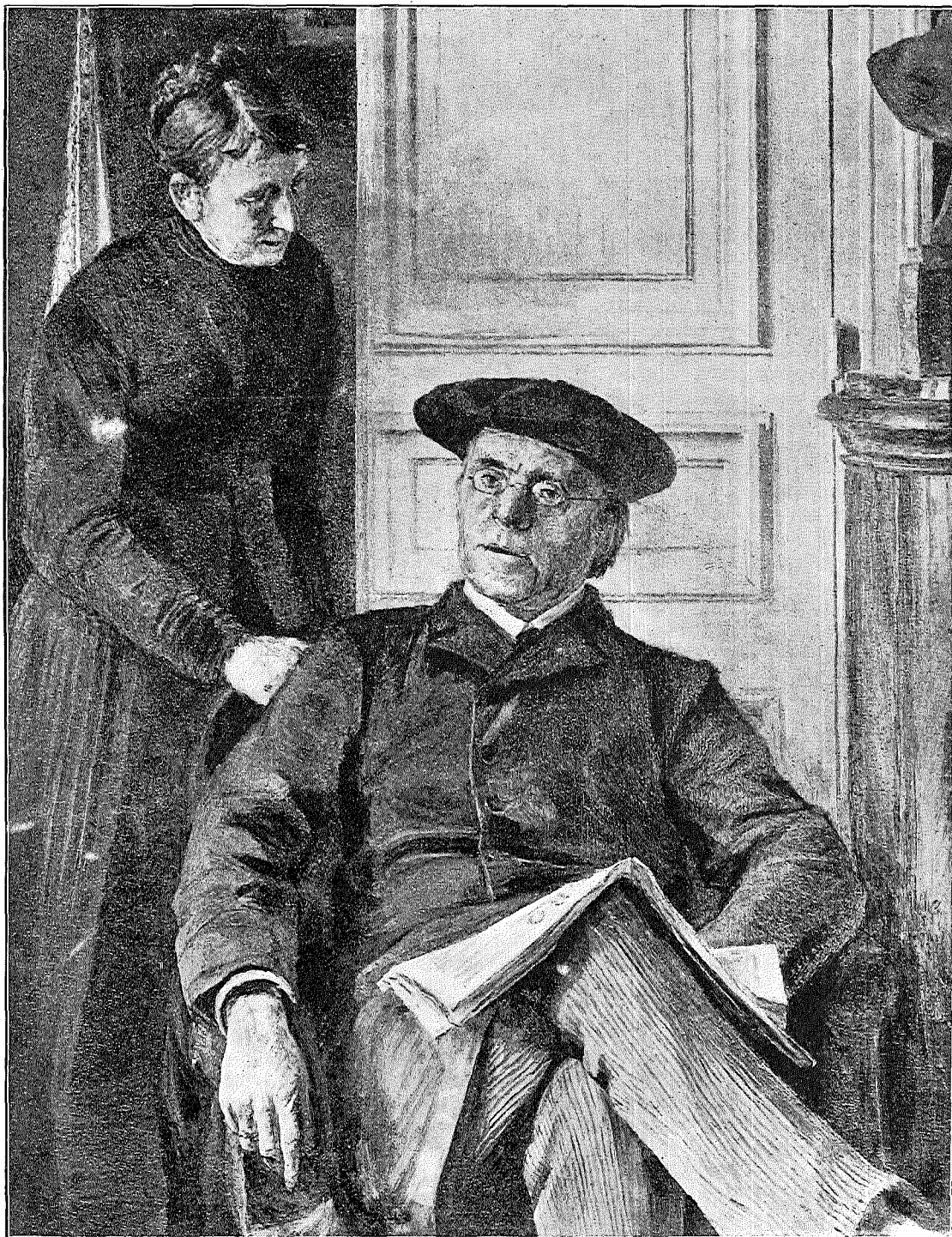
Nr. 15.

Illustreret Familieblad
udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
pr. Aar, ufravigelig i Forstrib

Den 15de April 1893.

Illustreret Familieblad
efstøbet af E. Wulfsberg,
Decorah, Iowa.

7de Aarg.

Ole P. Western
1894

Jonas Lie i sit Arbejdsøvelse. Efter et Maleri af Eolf Soot.

Jernbanesituationer.

Af V. L.

(Slutning.)

Mit Blik søgte ud over Afsterbafinet, hvor Solstraalerne spillede henover den let krusede Vandflade og fæstede sig derpaa mekanisk ved to hvide Swaner, som langsomt og majestætisk kom svømmende, medens mit Hjerte raabte til Herren om Lys og Naad og Hjælp. Jeg følte, at det var en afgjørende Stund i mit Liv, at jeg stod paa en Skillevej og havde at træffe mit Valg. To Veje laa foran mig; den ene bred, bekvem og lys for Kjødet, den gik til Rom, den anden lidt snever og ligesom luffet med Forhindringer.

Der kom mere og mere Klarhed over det hele, og jeg fornå, at Striden simpelthen stod mellem Kjød og Aand, og Tvivlen svandt, som Taagen vinder for Solen. Jeg saa, at den ene Vej var min Vej, og den anden Guds Vej, og i samme Øjeblik var da mit Valg truffet.

Jeg lyder Røsten fra inat, i hvor den saa end fører hen. Og selv om jeg skulde have misforstaaet den, naar jeg ærligt lyder den, saa godt som jeg forstaaer — saa vil min Gud dog tage det for gode Varer og velsigne og give Kræfter til at vandre Vejen, hvordan den saa end bliver. Nu vil jeg engang i Aador kaste mig helt paa Gud og risikere, hvad der følger paa, og lufte Dine for al Fornuft og egen Visdom.

Saaledes vare det nu besluttet i Jesu Navn. Det blev Enden paa det. Og for at slaa det fast, forlangte jeg Papir og Blæk, og saa skrev jeg et lidet Brev hjem til min Hustru: „Hvad min Kæsse angaar, da har Herren bestemt det anderledes — jeg lyder og kommer hjem igjen om nogle Dage.“

Nu var jeg bunden, og Broen var kastet af efter mig. — Hvor det lettede!

Jeg meddelte mit Ven J. min Beslutning, som han ganske billigede, og Aftalen blev, at jeg skulde rejse med ham tilbage fra Mødet til Slesvig By, hvor han boede.

Nu var der kun en Aften tilbage, og den var bestemt til et Missionsmøde i Hamburg.

Jeg tog med derover. Det var en højst beundringsværdig Tur. Vi tog ind til en Lærerinde, hun boede i et rigtigt Somfrubur; men nu var der jo Gilde for os. Barne Brunsviger-Pølser med Peberrod og The af ganske smaa Kopper. Jeg ser hende endnu for mig vinse omkring rastløs, urolig, energisk; Brillen paa Næsen, korte Bendinger, korte Sætninger, alt skarpt accenteret. Pølserne var brillante; men de var fede og i sin aandelige Optagethed havde vor Bartinde forglemmt at sætte Brød paa Bordet.

Vi stottedes til hinanden, men ingen vilde gjøre Bemærkning om det, og saa klemte vi Pølserne ned, som de var, i sikker Forventning om Halsbrynde.

Selve Mødet var forsaavidt mislykket, som der kun mødte nogle ganske faa Personer; men Talerne var gode, syntes jeg, især en af Missionær S., med hvem jeg senere paa Stedet havde en for mig meget værdifuld Samtale.

„Jeg er Theolog,“ sagde han, „og var hvad man kalder et forfaldent Subjekt, da Herren fik mig i Tale, forkommen og ødelagt til Sjæl og Legeme af Synd og Last, men Jesus har oprejst mig igjen og paa en vidunderlig Maade ført mig indtil denne Dag, og nu ser jeg ikke rettere, end at jeg skylder ham Resten af mit Liv.“ Og saa fortalte han om nogle mærkelige Hændelser i hans Liv, hvor Herren saa øjenlynt havde grebet ind og friet ham ud af Vaande. „Han er trofast, som os kaldte. Man tør tro ham helt i alle Stykker, man tør forlade sig paa ham, i hvordan det end ser ud,“ det var Omkvædet paa al hans Tale.

Næste Morgen brød hele Selstabet op, og hver drog hjemad til sit. Det var en raafold, taaget Efteraarsmorgen; Kulden knugede mig, saa at jeg rystede; jeg følte mig meget syg og lidende, men der var Fred i min Sjæl. Tilbage gik det nu igjennem Holsten og Slesvig, samme Vej som jeg var kommen; det kom mig for som Aar, siden jeg sidst var kommen denne Vej, saa meget havde jeg oplevet i disse Dage. I Slesvig By indlogerede jeg mig paa et Hotel og blev der nogle Dage, om Dagen sammen med J., der afholdt Møder dels i selve Byen, dels i Landsbyer i Omegnen.

Byen Slesvig ligner i Form en Drage: Hoved, lang Hale, Bist i Halsen; Slien følger tværlig med. Midtvejs ligger den nye Regjeringsbygning for Hertugdømmet, en mægtig, stor og skjøn Bygning med den preussiske Ørn paa hvert Hjørne af Taget, og tæt derved det gamle Gottorp Slot, nu benyttet til Kaserne. Jeg gik derop for at bese det og Udfigten derfra ud over Egnen. Der stod jeg saa og faldt i Tanker og lod Historiens Edderkop spiade mig ind i sit Garu: Stedet her var ret egentlig Slesvigholstenismens Bugge; her var bleven ruget ud i Tidens Løb, hvad man kunde kalde Danmarks Riges Fortæd.

Altid hertugelige Rænker, og Utillfredshed, altid Ulykke for os fra Gottorp Slot. Saa faldt mit Blik paa Slien, som bugter sig langs Byen, og Scenen med den grusomme Brodermorder, Hertug Abel, der lader sin kongelige Broder og Lensherre, Graf Bloupenning, som oven i Kjøbet er hans Gæst paa Slotet, af tvende Ribdinger i en Baad føre ud paa Slien, hvor man afhugger hans Hoved og nedsender hans Krop i Vandet, staar tydelig for mig.

Jeg skynder mig ned, og næste Morgen gaar saa Rejsen videre hjemad til Kjøbenhavn.

Jeg er atter ene i en tredje Klasse Kupé paa Turen gennem Hertugdømmet Slesvig. Frugten af denne Jernbanesituation blev følgende Optegnelser nedskrevne med Bløant paa et Blad Papir og overskrevet: „Paa Guds Vej“, „I en Jernbanekupé paa Vej igennem Slesvig“. Jesus skal vel vide at sørge for den, som overgiver sig og betror sig til ham.

Men — han vil behandles som en Gud; han forlanger Tillid. Giv ham den! Stof ubetinget paa ham i Stort og Smaat! Bev det! forsøg det!

Naar Du i Bøn gaar til ham, da tag Stilling paa Ordet og skyd Dig frimodig ind under Forjættelsen.

Kommer Du i Trængsel og i Nød, aandelig eller timelig, da vid og tænkt: Nu handler Gud med mig, nu har han noget fore med mig, som vil blive mig til Fordel, til Fremskridt, til Vækst. Nu gjælder det blot om, at jeg ikke staar ham imod, eller staar ham ivejen, men lader ham raade helt, det er: giver mig villieløs hen i hans Haand, sigende af Hjertet: Gjør ved mig hvad Du vil, Jesus, blot hold mig fast — slip mig ikke — og tag mig ikke ud af Smeltediglen, for din Hensigt er opnaaet; jeg vil bide, jeg vil tie, jeg vil bede og være stille, medens Du arbejder. Det skal være mig en Trøst i Trængselen, at Du bekyrter Dig om mig og sender dine Hæere ud at trænge mig, saa at jeg bliver ret forlegen og betrængt og ingen anden Udvej mere kan finde end blindt og imod al Fornuft at kaste mig paa Dig og sætte alt ind paa, at dit Ord er sandt, og at dit Løfte: „Jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende“, er at tage helt bogstaveligt.

Sig: Tak, Herre! at Du ikke lader mig gaa i Arngthed og tage fejl af Vejen og forkomme, men at Du leder mig ind paa de Spor og Veje, hvor Kjødet kan dødes og maa afses af Mangel paa Næring, saa at jeg faar mere Frihed for Aanden og mere Fred for dette gamle Selv, som er mit Livs Sorg og Skam og Plage, og faar mere Kraft og Lyst til at tjene Herren.

Naar man saaledes er kommen ret ind i Trængselen og har faaet den fjær, haade som et Vidnesbyrd om, at Gud elsker os og vaager over os, og som et herligt Middelt til at døde den gamle Adam, — da har vi lært noget herligt.

Og naar Himlen er som luffet, og det er saa mørkt omkring os; at vi ikke vove et Skridt til nogen Side, fordi det er som et bundløst Hav, vi trænges hen imod; naar vi da med bevende Hjerte sætter Foden frem i Jesu Navn og mærker, at Vandet bærer, — da har vi lært noget herligt.

Og har Du en Sygdom af den Natur, at Du straks straffes i Kjødet, om Du i Tanke, Ord eller Gjærning viger fra Gud, da tak ham derfor V. L.

Den Nat, som fulgte paa den Dag, havde jeg den sødeste Søvn, jeg havde haft i mange, mange Aar; jeg vaagnede kun en Gang for sagte at hvifte til min Herre: „Jeg vil lyde Dig altid — jeg har aldrig før vidst, hvor kongeligt Du lønner — nu ved jeg, at Du er god,“ og nu tror jeg, at din Mistkundhed varer evindeligt. — det er trygt at gaa paa din Vej“ — og dermed sov jeg atter ind, tryk som i Jesu Arme.

„Kom Du da aldrig til Hauptweil eller til Rom?“ hører jeg nogen spørge.

„Ja, Ven! Skulde jeg svare Dig skriftlig paa det, saa kunde Du risikere, at det blev til en Bog istedetfor til en Jernbanesituation.“

Hvem er hun?

Af

Jeanie L. Gould.

ved D. B.

(Fortf.)

2det Kapitel.

Marjorie!

Mrs. Merrills venlige Stemme lød fra Gangen op til det lille Kammer, hvor Marjorie sad og legede med Ratten og dens Unger.

„Ja, nu kommer jeg,“ raabte hun og tog omhyggelig den ene Katunge ned fra Bordet; med den anden under Armen og Ratten følgende efter gik hun ned. Disse fjorten Dage hos Mrs. Merrill havde haft en overordentlig heldig Virkning paa Marjorie; der var kommet en smule Farve i Kinderne, og det lille Ansigt havde mistet sit sørgmodige, forstræmte Udtryk.

Hun luffede op Kjøkkendøren og stod for Mrs. Merrill med et roligt Smil i sine smukke, graa Øjne.

Mrs. Merrill var ikke alene; en graahaaret, tækkelig Kone sad ved Siden med en hel Del Papper i Fanget.

„Saa det er den lille Pige,“ sagde hun, „hun er mindre, end jeg havde tænkt, og jeg havde ikke behøvet saa meget Løj.“

„Dette er Mrs. Banks, Marjorie,“ sagde Mrs. Merrill. „Du ved, jeg fortalte Dig, at Mr. Gray gav mig nogle Penge til at skaffe Dig nogle Klæder for, og nu skal Mrs. Banks og jeg se dem for Dig, for jeg har haft Brev fra Dommeren, hvori han siger, at hvis Du vil komme, har Mr. Stevens lovet at tage Dig med paa Onsdag.“

Marjorie stiftede hurtig Farve ved denne Underretning.

Kæsse til Mr. Gray — for at blive der? Gite gaa til Terence Mc. Keon! Og Barney, som ikke var kommet endnu! han kom sikkert Søndag. „Jeg kan ikke rejse uden at have seet Barney, ved De,“ endte Barnet bedrøvet.

Mrs. Banks og Mrs. Merrill vekslede Blikke. „Du er et godt, taknemmeligt Barn,“ sagde Mrs. Merrill varmt; „og Du skal heller ikke rejse uden at have seet Barney Brian. Han kommer for at spille i Hook and Ladder, de skal have et Bal der imorgen Aften, og han kommer sikkert. Men kom nu og se her; synes Du ikke, dette er en nydelig Kjøle for en liden Pige?“

Marjorie saa paa Paffen, som Mrs. Banks netop tog op. Det var brun Delaine med smaa røde Prikker, meget smukt og godt, og Marjorie drog et langt tilfreds Suk. „Til mig?“ sagde hun glad. „Den smukke Kjøle — og Sko — og hvad er det til?“

„Stout til Linned,“ sagde Mrs. Merrill. Marjorie satte sig ned paa Kjøkkenukøbet og braut i Graad.

„Nej, men hvad fejler Barnet?“ spurgte Mrs. Banks, idet hun forretningsmæssig tog af Patten og satte Fingerbølet paa.

„Jeg — jeg ved ikke,“ hulkede Marjorie. „Jeg har aldrig haft saadan nydelig Dragt før, og jeg er saa glad i Mr. Gray.“

Mrs. Merrill klappede hende venlig paa Hovedet.

„Ja, ja, Kjære, men han vil ikke, Du skal græde, og nu skal denne Kjøle synes, staa op, lad os saa tage Maal af Livet.“

Marjorie forstod ikke Meningen med at tage Maal; men hun stod op, og Snerken havde et graat Linfor paa hende, som hun klippede og satte sammen og stræmte Marjorie med sin store Saks, der ofte syntes at komme ængstelig nær hendes Hals. Og hun undrede sig ogsaa i Hemmelighed over, hvordan Mrs. Banks altid kunde saa Maale ud af Munden; var det muligt, at hun brugte sin Tunge som

en Slags Naalepude? Hun besluttede at se efter i Spejlet, naar hun skulde lægge sig, om der kunde være Huller i hendes Tunge til at sætte Naale i.

Hele den Dag og den næste med sad Mrs. Merrill og Mrs. Blanks og syede, og Marjorie saa paa dem, til hun endelig bad dem om at faa noget at bestille.

Mrs. Blanks lo, men gav hende Naal og Traad og et Stykke Løj; saa satte hun sig fornøjet til at sy og sy og indbildte sig, at hun syede et Forklæde til Bus. Da det var færdigt og bundet om Halsen paa den, fandt hun til sin Sorg, at den ikke satte Pris paa det, men tullede det sammen til en Bold.

Hun lo alligevel ganske muntert af Lillepufes Hop og Spring og lagde ikke Mærke til, at Kjøfendøren blev aabnet, og nogen kom ind, før en stor brun Haand blev lagt paa hendes, og Barneys Stemme sagde:

„Aldrig har jeg hørt Dig le saaledes før, Margie! Og hvorledes har min lille Ven havt det i al denne Tid?“

Marjorie sprang op, kysede ham hjertelig og klappede hans røde Haar paa sin stille Maade, men sagde ikke meget om sine forandrede Fremtidsudsigter, førend Mrs. Merrill gik ud; da slap hun sin Tunge løs og snakkede saa livlig og muntert, at det glædede hendes Tilhører.

„Na, men Du er jo en lykkelig Pige, er Du,“ sagde Barney, da Marjorie standjede for at drage Aande. „Seg ved, hvad Folk siger om Dommeren, alle snakker vel om ham, selv de stakkels Menneſter, der skal op til Forhør. Og naar Du maa bort, da er det en god Ting, at det er til ham. Du vil vel ikke glemme din gamle Ven?“

„Aldrig!“ Marjories Arme hængede sig fast om hans Hals.

„Saa, saa, lille Ven, jeg mente det ikke, jeg mente det ikke. Jeg skal sikkert komme til Byen en af de første Dage. Jeg er svært glad over, at Du ikke skal til Terence, for han skal være en daarlig Fyr, har de fortalt mig nu, og der vilde ikke været noget Sted for saadan en som Dig.“

„Jeg vilde nødigt did,“ sagde Marjorie. „Kanskje hans Kone var ligesom Judy, og Du ved, hun slog mig forfærdelig.“

„Hys, tænk ikke derpaa. Kom med mig ud i Salen og hør paa mig spille for Gutterne, det vil da sige, hvis Du maa for Mrs. Merrill,“ tilføjede han, da denne netop traadte ind.

„Nu er det Marjories Sengetid,“ sagde Mrs. Merrill. „Jeg tænker, hun kan høre den Musik helt op, Barney, og imorgen tidlig kan Du saa se hende igjen.“

Barney rystede paa Hovedet. Jeg kommer nok til at rejse i aften; Jim Marquiere har givet mig Løfte om Plads i hans Slæde, saa jeg maa afsted, naar han er færdig. Men Barney nølede, og da han havde klaret sin Kofst med en voldsom Hoste, sagde han: Kanskje De vilde lade Marjorie være lidt længere oppe, Madam, saa jeg kunde saa snakke med hende; jeg skal ikke begynde at spille just nu.“

„Ganske vist,“ sagde Mrs. Merrill, da hun med det samme erindrede, at Marjorie skulde forlade Snybrooke Onsdag, saa Barney sandsynligvis ikke vilde komme over igjen og se hende der. „Hvis Du vil, kan Du tage Barney med Dig op paa dit Bærelse, Marjorie, der kan I være mere i Ro.“

„Mange Tak,“ sagde Barney, rejste sig hurtig og tog Barnet ved Haanden. „Der saa snil at lade mig vide, naar Gutterne er samlet, jeg skal ikke holde hendes smukke Djne aabne længe.“

„Men er ikke dette nydeligt?“ sagde Barney, da Marjorie havde vist ham sin rene, nette lille Seng og ladet ham aabne Døren til Klædestammeret, hvor hendes nye Kjole hang, og prøvede sine nye Sko for ham. „Kom i mine Arme, Barn, jeg ved næsten ikke, om jeg skal tro, det er Margie eller en anden liden Pige. Kunde Du have lyst til at høre en liden Historie?“

„Om den røde Kæp?“ sagde Margie og trøb op paa hans Kne.

„Nej, en ganske ny. Marjorie, huffer Du din Moder?“

Marjorie rettede sig og aabnede forundret sine Djne.

Naar somhelst hun havde villet vide noget om hende, havde han undgaaet at svare.

„Ikke meget,“ sagde hun langsomt. „Naturligvis huffer jeg den Dag, hun døde, kan Du vide, — og en Ting til.“

„Hvad var det?“ spurgte Barney.

„Det maa have været længe før,“ sagde Marjorie. „Vi var i et stort Bærelse, Moder og jeg, og der var en gammel Mand med hvidt Haar og store sorte Djne, som var meget vred og talte haardt og fik Moder til at græde. Jeg sprang hen til ham, og han stødte mig tilbage, saa jeg nær havde faldt, og — nej nu huffer jeg ikke mere.“ Hun standjede et Øjeblik. „Der var en underlig stor Fugl i Bærelset, en graa Fugl over Døren, og den skræmte mig. Jeg huffer ikke mere, Barney, og imellem er jeg bange, jeg har drømt det. Undtagen om Fuglen, for jeg ved, jeg saa den over den sorte Dør.“

„Da maa Du have været meget liden, Margie, for Du var ikke mere end fire Aar, da jeg saa Dig første Gang; og det er bare, fordi Du skal rejse, at jeg nu fortæller Dig, hvad jeg ved. Du spurgte mig altid, om Du var i Slægt med Mr. Keon, men det er Du aldeles ikke, skjønt jeg jo ikke ved, hvem Du er.“

Det var en Nat tidlig i December for fem Aar siden i et rasende Uvejr. Jeg var kommen over til Darby for at slaa af en Pasfar med ham, og Natten var saa forfærdelig, at han bad mig blive til næste Dag og sagde til Judy, at hun skulde gjøre istand en Seng til mig. Vi sad alle foran Ilden, da vi hørte et skarpt Skrig ligesom af et Barn udenfor Døren.

„Hvad er det?“ siger Darby, „hvad er det?“ Judy saa ud, som om Djnene skulde springe ud af Hovedet paa hende.

„Det er en stakkels Ulykkelig, som er ude i Sneen,“ siger jeg og springer op for at aabne Døren og se, hvad det er. Og da jeg med Vanskelighed faar Døren op, for der laa en stor Sneeflanne foran den, faar jeg se en sort Hob og et lidet Barn staa ved den. Det var Dig, huffer Du det, Margie?“

„Nej, kun Kulden og den forfærdelige Sne, og at Moder faldt.“ Barnet skjalv og blev bleg. „Hvorfor kan jeg ikke hufte Dig, Barney?“

„Fordi Du var syg og nær Døden efterpaa dette; derfor spurgte jeg, om Du kunde hufte noget; jeg tænkte, om Du kanske kunde hufte, hvor Du var før den Nat.“

„Jeg kan ikke,“ sagde Marjorie og rystede be-
drøvet paa Hovedet.

„Nu, saa gif Darby og jeg ud og fandt, at den sorte Hob var en Kvinde, og vi bar hende ind og lagde hende foran Ilden.“

Først troede vi, hun var død; men efter at vi havde faaet lidt varmt i hende, aabnede hun lidt efter lidt sine Djne, (de sødeste Djne, Du nogensinde har seet, saa sorte som Kul og saa milde som en Guds Engels), men hun havde Feber og talte i Wildelse en hel Del underlige Ting, noget paa engelsk og noget i et fremmed Sprog, som vi ikke forstod, og hun kom aldrig til fuld Bevidsthed igjen.“

Her standjede Barney. „Det er ikke værdt at tale om,“ tænkte han. „Kanskje var hun ikke rigtig klar den Dag heller.“ Og da han saaledes havde beroliget sin Samvittighed for at have omgaaet Sandheden, fortsatte han sin Historie.

„Du kaldte Dig selv Marjorie ganske tydelig, men Du syntes ikke at kjende noget andet Navn; og efter at din Moder var død, havde Du ogsaa Feber; jeg formoder, det er Grunden til, at Du intet huffer.“

„Hvorfor fortalte Du mig aldrig dette før, Barney?“ sagde Barnet med et ivrigt, misfornøjet Udtryk i sit Ansigt.

„Det var jo til ingen Nytte.“

„Var der intet, som tilhørte min Moder?“ spurgte hun.

„Er det ikke, hvad jeg altid har sagt, at Du havde et klogt Hoved,“ sagde Barney beundrende.

„Jo,“ sagde han derpaa hvilkende, „hun havde nogle Klæder; men kun nogle saa, og Judy solgte dem alle sammen for at faa Brændevin, undtagen det store Tørklæde, som Du har; det havde din Moder paa den Nat, vi fandt hende; og Darby forbød Judy at sælge det. Men, Margie, en Ting tog jeg heldigvis for Dig og gjemte. Din Kjole var fin og hvid og dine stakkels smaa Arme bare, men Du havde Armbaand paa, ialfald paa den ene, om der var to, ved jeg ikke. Kanskje Judy fandt den, eller at Du tabte den i Sneen; men her er den, som jeg har gjemt disse fem Aar. Jeg vilde gjerne, Du

skulde have den i en Snor, som Du kan binde om Halsen, og den hellige Jomfru vil bevare Dig fra ondt.“

„Fordi jeg bærer den?“ spurgte Marjorie med et eget Udtryk.

„Ja, gif den ikke bort, og er Du bange for at miste den, lad da en, som Du rigtig kan stole paa, gjemme den for Dig, til Du bliver stor.“

Efter at have famlet en Stund; traf Barney frem af sin Lomme en liden Papirlap, hvorfra han for Marjories undrende Djne fremdrog et lidet Armbaand. Det var af meget fint Guldarbejde, en Snor af smaa Perler og en Laas, der bestod af en eneste stor Korol.

„Se her, Margie,“ sagde Barney og viste hende Laasen. „Der er er to Bogstaver; hverken Du eller jeg kan læse dem; men jeg fik Sandy Ferguson i Bærtshuset dernede til at sige mig, hvad det var, da jeg tænkte, det kunde være Bogstaver til dit Navn. Jeg jagde dem efter, til jeg kunde dem udenad. M. S. Passet ikke M. til Marjorie?“

„Gjør det?“ spurgte hun.

„Ja, Sandy sagde, det gjorde,“ sagde Barney.

„Og er dette alt?“ spurgte Barnet i en sørgmodig, skuffet Tone. „Ved Du ikke mit virkelige Navn, Barney?“

„Nej, min egen Ven, men Du plejede altid spørge mig om saa meget, og saa troede jeg, Du vilde blive glad ved at faa vide, at Du ikke hørte til Mr. Keons.“

„Det er jeg nok ogsaa,“ sagde Marjorie. „Men det var jeg altid vis paa, ved Du.“

Barney saa paa hende med en listig Blinken i Øjet. „Hun er en rigtig Dame, er hun,“ tænkte han, „det ligger i Blodet.“ Men nu hørte han Mrs. Merrills Stemme, der kaldte ham ned.

„Nu kommer jeg, Madam,“ sagde han. „Huff, Margie, jeg skal komme ned til Byen en af disse Dage for at se til Dig. Jeg skal let finde ud, hvor Dommeren bor, og saa skal vi have en hyggelig Stund sammen igjen.“

Den stakkels Marjorie brast i Graad; hun havde kjæmpet saa haardt for at holde Taarerne tilbage; men Barney var hendes ældste Ven, og hendes taknemmelige, lille Hjerte hang kjærligt ved ham. Og efter at have omfavnet og kysset hende blev ogsaa Barneys Djne fugtige.

„Saa, grad ikke Margie. Den helige Jomfru bevare Dig; bed for Barney imellem og pas godt paa det lille Armbaand!“

Marjorie satte sig ned paa Gulvet med Ansigtet gjemt i Stolen for ikke at gjøre nogen Støj.

Saaledes fandt Mrs. Merrill hende og tog hende op og forsøgte at trøste hende. Men Barnet sørgede bittert, grad i Søvnne om Natten og raabte paa Barney, saa hun vækkede Mrs. Merrill, der ølte altfor megen Sympathi med hende til at blive vild.

Men da Barney gif ned efter at have taget Afsted med Marjorie, var han øjenhynlig urolig og ubestemt, for han vendte om og tog en liden Pakke op af Lommen. „Burde jeg give hende den?“ tænkte han.

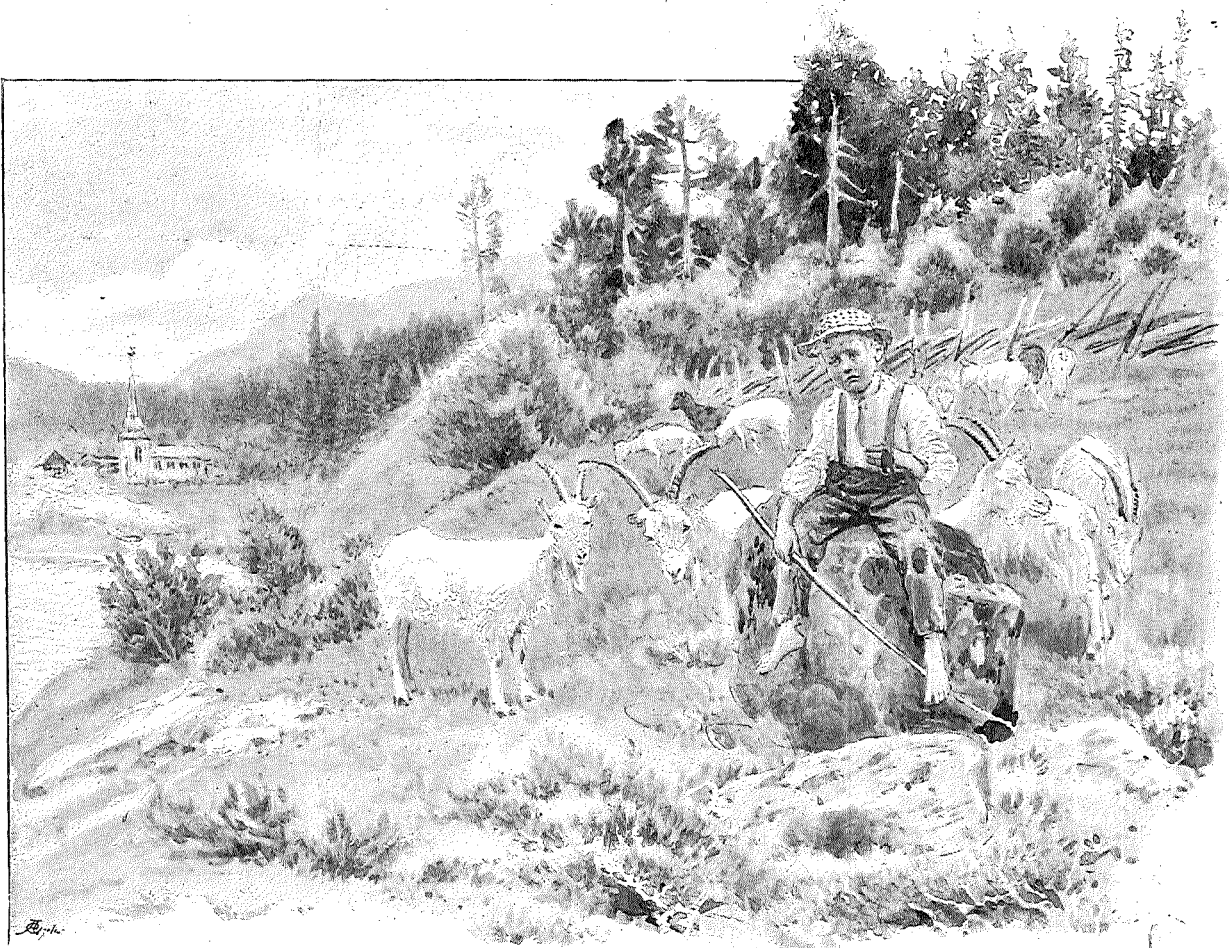
„Jeg lovede hendes Moder det — men hun er for ung nu, hun kan ikke begynde at søge for om mange Aar endnu; nej, jeg vil beholde den. Falder det sig saa, kan jeg kanske give dem til Dommeren; men jeg ved ikke, om det ikke vilde være morsommere selv at finde ud, hvem hendes Fader var.“

Saa blev Pakken, hvad den nu indeholdt, lagt i Barneys Lomme igjen, og Historien om Marjories Slægt forblev ligesaa dunkel, som den havde været.

Endelig kom Onsdag, og skjønt Marjorie ikke havde glemt sin Sorg over at tage Afsted med Barney, var hun dog altfor lig andre Børn til ikke at føle sig højlig optaget ved Udsigten til en ny Rejse, og denne Gang en rigtig fornøjelig ved Tanken paa Mr. Gray, som Maalet for den.

Marjorie begyndte at længes overordentlig efter at gjenſe denne elskværdige Ven, og hendes alvorlige lille Ansigt havde faaet et fint Røsenfjær over sig; dette sammen med hendes nye Dragt gjorde hende ganske forandret; da derfor Mr. Stevens kom ind, til Diligencen skulde gaa, udbrød han: „Men, Mrs. Merrill, er det Barnet? Hvad i Alverden har De gjort med hende? Hun er bleven en Skjønhed.“

„Hun er et godt Barn,“ sagde Mary, „et kjærligt, varmhjertet lidet Bæjen, Sir. Jeg har intet andet gjort end hjet nogle Klæder til hende, hvortil Mr. Gray var saa god at give mig Penge at kjøbe

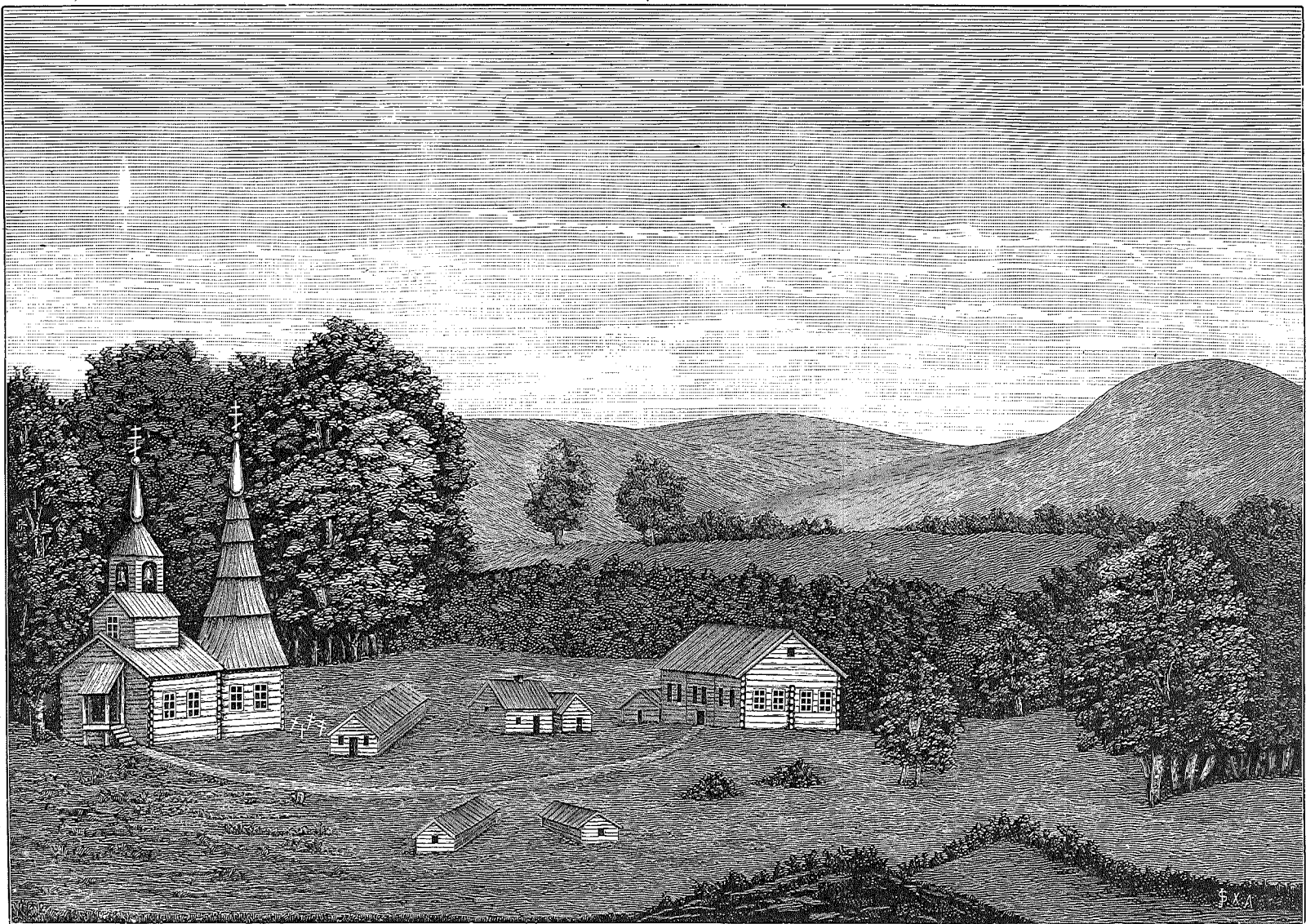
Gjætergutten længes hjem.

Gjæterguttens hjemkomst.

Boris Glebs Kirke.

Peisheuga Sognelirke (opført 1760 over Trifans Grav) med Præstegaard. Efter et russisk Farvetryk.

Løj for, og disse har naturligvis bevirket, at hun ser bedre ud. Se her, Marjorie, jeg har lagt nogle Rager og Vbler i denne lille Kurv. Kurven maa Du beholde; jeg tænker, Master Reginald vil gjenkjende den, for jeg fik den af ham for længe siden. Jeg laaner hende en Badsæt til det lille Gran Løj, hun har, Mr. Stevens, om De vil være saa god at bede Mr. Gray om at sende den tilbage ved Lejlighed; det har ingen Hast. Farvel, Marjorie, Farvel; hils Regie fra hans gamle Børnepige!"

Den gode Kone fulgte dem helt ud og stod og viftede med sit Forklæde, saa længe de var sigte.

Marjorie ønskede meget, at Mr. Stevens skulde have taget Bejen om Wynn, saa hun kanske kunde have faaet et Glimt af Barney, eller idetmindste af Sandy Ferguson; men denne Diligence tog Bejen lige til Jernbanen.

Marjorie havde aldrig været paa Jernbanen før og blev forfærdelig bange, da det store, sorte, ryggede Lokomotiv før ind til Stationen og begyndte at slippe Dampen ud.

Hun klemte Mr. Stevens Haand, og han saa, at hun blev ganske bleg.

"Bange, hvad?" sagde han. "Jeg glemte, at Du aldrig havde seet et Lokomotiv før, og skulde ikke lade Dig staa saa nær; men det gjør Dig ingen Skade, Barn."

"Jeg har seet Billeder af det," sagde Marjorie frygtomt, idet Mr. Stevens satte hende ind i en Kupa og tog Plads ved Siden af hende. "Hvorfor spytter den saa?"

Mr. Stevens lo. "Det er Damp," sagde han, men kunde vist ligesaa gjerne sagt, det var græst, og da han af hendes mystificerede Blik saa, at hun ikke forstod ham, tilføjede han: "Det vilde tage altså lang Tid at forklare Dig dette nu; Du vil lære at forstaa det altsammen, naar Du bliver større; men bange behøver Du ikke at være; se saa, nu gaar det. Se, hvor Huse og Gjerder farer forbi!"

Efterat det første stærke Indtryk var overvundet, fandt Marjorie Farten meget behagelig, satte sig tilbage i sin lille Krog og fæstede sine store, graa Dine ivrigt paa Landskabet. Lidt efter lidt begyndte hun at fornøje sig med at betragte sine Medrejsende.

Der sad en ung Dame ligeoverfor hende med røde Fjær i Hatten og en hel Del funkende Ringe paa sine hvide Fingre. Marjorie undrede paa, om hun nogenstunde tog dem af, og om Sæbe og Vand vilde staa dem. Dernæst tildrog en Kone med et Barn sig hendes Opmærksomhed. Marjorie var glad i Børn, endog den smudsige Patsen Mc. Keon var hende en kjær Begejmer; og han ophørte næsten altid at hyle, naar hun tog ham. Dette Barn havde blaa Dine, Smilehuller og var rent og net; hun undrede paa, om hun kunde give det et af sine røde Vbler at lege med, men hun var for frygtfuld eller undselig til at spørge Mr. Stevens, om det gik an; saa lod hun sig nøje med at smile til den Lille. Derefter morede hun sig med at iagttage en liden Pige paa omtrent hendes egen Alder. Hun havde lange, brune Krøller — Marjorie havde selv gult Haar, og skønt det var smukt, fint og fyldigt, indbildte hun sig, at det var meget hæsligt, — og denne lille Piges Haar var bundet op under en sort Fløjls-hat med lange Fjære.

Marjorie havde ikke noget Begreb om, hvad der var kostbarst, Straa eller Fløjel, men hun saa, at den var smukkere og finere; saa havde hun Muffe og en mørk blaa Kjole og Raabe. Det var altsammen saa nydeligt, at Marjorie drog et langt Pust af Tilfredshed, da hun saa paa hende.

Tiden fløj hurtigt for Marjorie, meget hurtigere end for Mr. Stevens, som efter at have læst Avisen satte sig hen i et Hjørne og faldt ihvæn, til Jernbanebetjenten raabte:

"Binghamton, fem Minutter!"

Mr. Stevens bad Marjorie sidde stille, spræng selv ud af Vognen og kom snart tilbage med et sammenlagt Smørrebrød, et Stykke Kage og en Appelsin til hende. Marjorie lagde Appelsinen i Kurven, men spiste det andet, som smagte hende ekstra godt, bedre end Kage fjøbt paa en Jernbanestation i Regelen smager Smaapiger, det er mere vant til Lækkerier.

Snart saa Binghamton langt bag dem, og Toget gik med en Fart, saa Marjorie begyndte at blive bange igjen; men da hun saa, at Mr. Stevens sov

ganske rolig ved Siden af hende, lærte hun sig mod Vinduesruden, og medens hun sad og saa paa den lille Piges nikkende Fjære, faldt hun ogsaa ihvæn og vaagnede ikke, før Mr. Stevens lagde Haanden paa hendes Arm.

"Nu har Du havt en god Tur," sagde han, idet hun for op, lysvaagen med det samme, men uden rigtig at være paa det rene med, hvor hun var.

"Vi er lige ved Stationen, og det skulde ikke undre mig, om vi fandt Mr. Gray ventende paa os. So ganske rigtig!" Og ligesaa snart Toget standsede, kom en Herre frem for Døren. "Her er vi, Dommer, i god Behold. Hun er ligesaa flint til at rejse, som om hun var femti Aar."

"Nu, Marjorie!" Hun behøvede ikke Dommerens udstrakte Haand for at se, hun var velkommen; med et Glædesstrøg kastede hun sig i hans Arme og kyskede ham af al Magt.

"Sandelig," sagde Mr. Stevens leende, men dog halvt alvorlig, "jeg skulde ønske, jeg havde Deres Talisman, Dommer; hvad kan være Aarsagen til, at Børn altid er saa glade i Dem?"

Marjorie kunde have sagt ham det, men Mr. Gray gjorde det for hende: "Af samme Grund, som Lammet elskede Mary," sagde han. "Mary elskede Lammet, ved De. "Hvor har Du Badsæcken, Marjorie? Stevens, jeg er Dem meget taknemmelig for, at De har taget Dem af Børnet."

"Ingen Aarsag," sagde Mr. Stevens hjertelig. Det glæder mig, naar som helst jeg paa nogen Maade kan være Dem til Tjeneste, min kjære Dommer. Jeg haaber en af Dagene at saa høre, hvordan det gaar denne unge Dame. Farvel, Marjorie," og han forlod dem ved Jernbanen.

Marjories Tunge var løsnet saasnart Vogn døren var lukket efter dem; det gik i en ustandselig glad Strøm, lige til de naaede deres Bestemmelsessted.

Mr. Gray lyttede med et fornøjet Smil, medens hun fortalte ham om Rejsen, Lokomotivet, Børnet, den lille Pige med lange Krøller og endelig om sin egen nye Kjole.

"Denne er det, ved De nok, Sir," sagde hun og tog i den; "den er nydelig. Og mine Sko!" op kom den lille Jod paa hans Knae. "Ganske Miss Goody-two shoes, er Du ikke?" spurgte Mr. Gray. "Hvad, kjender Du ikke den Historie, Marjorie? Da maa Du saa Rex til at læse den for Dig. Men nu er vi hjemme," sagde han, da Vognen standsede, "og der er min Søster i Vinduet og Rex paa Dørtrinnet. Ja, hun er med," tilføjede han, da Rex kom springende barhovedet for at møde dem.

"Hvordan har Du det, Marjorie? Jeg skal bære hende op Trappen, Papa; den er glad."

Marjorie saa op paa ham; men hendes Frygtfuldhed forsvandt, da hans livlige blaa Dine smilte hende imøde, og hun samtykkede i at blive baaret op Stentrapperne. Regie satte hende ned indenfor Døren.

"Du er da en liden bitte Ting," sagde han og beholdt hendes Haand i sin. "Tante Rachel, her er Marjorie," og dermed vandrede han lige ind med hende til Miss Rachels høje Person.

"Hvordan har Du det, min Kjære?" sagde hun ventlig. Miss Rachel var altid venlig mod Børn, og hun blev glad ved at se, at Børnet, om hun end var irsk, dog ikke havde Spor af denne Nations Type i sit Ansigt, og hun saa tilfreds paa hendes nette Dragt.

Men Marjorie holdt hele Tiden fast om Regies Finger, og skønt hun saa rolig ud, følte hun, hvorledes hendes lille Haand stjal.

"Nu skal jeg tage Hatten af Dig," sagde han og løste behændig Baandene. "Hvilket nydeligt, gult Haar; se Tante er det ikke smukt?"

Et eget, lidet Smil strejfede Marjories Ansigt, og Regie saa det.

"Hvad ler Du af?" sagde han pludselig.

"Intet — bare at," stammede den stakkels Marjorie og rødmede stamfuld, "at Judy altid sagde, at det lignede Randisjuffer, og det syntes jeg var meget hæsligt."

"Det gjør det slet ikke," sagde Regie med Barme, men kunde dog ikke lade være at le af den snurrige Sammenligning.

"Det er bedst, Du tager Marjorie med ovenpaa og giver Jane hendes Hat og Raabe," sagde Miss Rachel. "Theen er snart færdig. Det lille Bærelse overst oppe er gjort istand til hende, hvis hun ikke skulde foretrække at ligge hos Jane. Er Du bange for at ligge alene, Marjorie?"

"Nej, Miss."

Marjories Dine strålede ved Tanken paa, at hun skulde saa et lidet Bærelse ganske for sig selv.

"Det er rigtig, Rex," sagde hans Far, da han mødte Parret paa deres Vej ovenpaa; "tag Dig af hende og mor hende."

Marjorie syntes, det var underligt at have en stor Gut som Regie til at hælde Vand i Bassevandsfadet for sig, vise hende hvor Sæben var og hænge hendes Løj ind i Kottet; men al hendes Frygtfuldhed svandt snart ganske overfor ham; Regie havde samme Tiltrækningskraft for Børn som hans Far, og fuld af Guttestreger, som han var, naaede dog aldrig hans Spøg til Raahed. Desuden havde han altid en inderlig Længsel efter en Søster og var en stor Beundrer af Smaapiger, noget han dog gulleagtig nok skjulte for ikke at blive gjort Nar af mellem Kammerater.

"Kan disse Blomsterne vaskes af, Du?" spurgte Marjorie og pegte forsigtig paa Vandnuggen.

"Forsøg at strubbe dem af med Sæbe," sagde Regie lidt drillende. "Nej, Marjorie, de er malede, har Du aldrig seet Blomster paa Porcellæn før?"

"Nej, Judy vaskede mig altid i Traaget og Mrs. Merrill havde hvidt — hvad hedder de — saadanne?"

"Bassevandsfad," sagde Regie; "men nu ringer det til The. Giv mig Haanden, saa skal Du saa ride ned."

Marjorie blev temmelig forstrækket, da hun forstod, at dette betød at blive sat op paa hans Skulder, men hun holdt hende saa fast, at hun, førend de naaede det nederste Trin, fandt det meget fornøjeligt, og paa denne Maade kom de ind i Spiseværelset.

Tante Rachel saa forfærdet ud; men Dommeren lo, klappede Marjorie paa Hovedet og gav hende Kjæls og Østers.

Det var dog en Strid for hende at komme gennem dette Maaltid. Den store Sølgaffel voldte hende meget Bryderi, og hun gav Mr. Gray et af sine rørende, taknemmelige Blik, da han lagde en Ske paa hendes Tallerken istedet. At den statelige Jane stod bag Miss Rachels Stol og bød om Føden paa, hvad Margie troede var en stor Solvartalerken, gjorde hende forfærdelig genert, og hun spiste meget lidet til stor Misfornøjelse for Regie. Han puttede et Stykke Kage til hende, da de gik fra Bordet, og sagde: "Kom med mig ind i Døglighten, — jeg skal se til, at der ikke kommer Smuler paa Tæppet, Tante. Holder Du af Musik, Marjorie?"

"Barney spiller, ved Du," sagde hun, "og han synger 'Kory D'More' for mig og 'Collen Bann' og —" Marjorie standsede pludselig i den højeste Grad af Forbauselse. Hendes Fødder sank aldeles ned i det bløde Gulvtæppe med smukke Buketter, hvid Bund, Malerier i smukke Kammer dækkede Beggene og — et forstrækket Udbrud undslap hende — hun fik se sit eget Billede i Spejlet, der naaede fra Tag til Gulv.

"Hvem er den lille Pige?" hvistede hun og greb fast om Regies Haand.

Regie saa først paa hendes Ansigt, derpaa i Spejlet og brast saa ud i en Stoggerlatter.

"Na, Marjorie! hvilket snurrigt Barn Du er, ved Du da ikke, hvad et Spejl er? Den lille Pige der er en, som Du er rigtig godt kjendt med; hun hedder Marjorie."

Han førte hende helt hen til Spejlet.

"Nu — hvis dette er mig!" Hendes Forvirring var ubeskrivelig komisk.

Da hun havde seet i Spejlet et Øjeblik, gled der et Smil over hendes Ansigt, og hun sagde: "hvor nydelig min Kjole ser ud — og mine Sko!"

"Rigtig pigeagtig," sagde Regie fornøjet; "men kom nu; Du kan ofte nok saa Lejlighed til at se Dig selv. Jeg vil spille for Dig." Han oplævede hendes lille Person i en stor Stol, satte sig til Pianoet og lod sine Fingre løbe hen over Tangenterne.

Det var et fjeldent godt Piano med dejlige Toner, og Regie var ualmindelig musikalsk for sin Alder. Han spillede udmærket godt, og efter at have givet Marjorie en Prøve paa "Kory D'More" og "Old Dan Tucker", gled han over i Døds Afforder og Fantasier, glemte ganske sin lille Tilhørerinde og faldt tilfældigt ind i den skønne, følelsesfulde Bon af "Moses".

Marjorie sad ganske som i en frydefuld Drøm. Hun var saa lykkelig og dog nær ved at græde; det sølsomme, lille Bærelse var aldeles overrædet, og Regie blev pludselig kaldet tilbage fra sine Drømmerier.

i Tonernes Verden ved, at en liden Haand blev lagt paa hans Arm og en Stemme sagde: „D, ikke mere! Af, om jeg havde min Mama!“ Et Suf, der vandt Regies fuldeste Sympathi. Han tog hende op paa sin Knae og kysjede hende og talte saa muntert, at hun ingen Tde havde om, at hans Dine var fulde af Taarer. Grindringen om hans egen elskede Moder traengte sig ind paa ham, og Marjories sorgfulde Raab havde vundet hende en Plads i hans varme Hjerte, som hun aldrig tabte.

„Jeg synes om din Violin,“ sagde hun, efter at have leet af et af hans morsomme Indfald.

„Min — hvad?“

„Din Violin — denne,“ og hun berorte de hvide Tangenter med Grefrygt. „Den er i alle Dele lige saa praegtig som Barney's.“

„Tak,“ sagde Regie smilende af denne bestedne Kompliment. „Men dette er ingen Violin, Madge — jeg vil kalde Dig Madge, maa jeg? for saa har jeg et Navn for mig selv, just ligesom Papa kalder mig Rex. Dette er et Piano; sig det efter mig.“

Marjorie efterkom Indig Opfordringen, men sagde „Piano,“ og Regie rettede paa hende og lod hende gentage det, til hendes Udtale var rigtig.

„Kom nu, Børn,“ raabte Mr. Gray ude fra Gangen, „Tante Rachel finder, det er Tid for Marjorie at gaa tilhængs, og Du bør tænke paa din Gæst, Mr. Løb nu afsted, I doone Hunde, saa skal jeg jage Eder,“ og han sprang op Trapperne efter dem ligesaa muntert og fornøjet som Regie selv.

Mrs Rachel stod i Døren til Marjories lille Kammer. „Du klæder Dig vel selv af, Marjorie, gjør Du ikke?“ sagde hun.

„Jo, Mrs.“ Marjorie kunde ikke drive det til mere end Gnistelsesord med Mrs Rachel.

„Godnat, Kjære. Jane, pak hende godt ind og bliv hos hende, til hun har læst sin Aftenbøn. Hun skal da vel aldrig være et katholisk Barn?“

„Et hvad, Mrs?“ spurgte Marjorie forvirret.

„Hvilke Bønner kan Du?“

„Barney lærte mig et Awe, men Mrs. Merrill kunde den Bøn, som min egen Moder lærte mig. Den læser jeg nu,“ tilføjede Marjorie med stor Overvindelse.

„Det er godt, min Kjære. Godnat igjen,“ og Mrs Rachel kuffede Døren og gik jagtelig bort.

Jane var en rask, sejende Person, styndte paa Marjorie og havde i en, to, tre ryddet hendes Løj bort. Den Lille følte Ulyst til at sige sin Bøn højt, medens hun ventede paa hende, men knelede ned og bad den jagte for sig selv.

Saa passede Jane hende godt ind, som hun havde faaet Ordre til, og slukkede Lyset. Og Marjories trætte Dine kuffede sig til en fredelig Slummer.

[Forti.]

Tante „Susfi“.

Susfi eller Susanne, som hun egentlig hed, var Datter af en Kandidat Petersen, som i en Række af Aar havde været Fuldmægtig paa et Amtskontor i T., hvor han betragtede sig som et gammelt Urvestykke, da han af hver fratrædende Amtmand til dennes Efterfølger blev anbefalet som en flittig og paalidelig Mand, og saaledes efter Dnske fik beholde sin Plads.

Susannes Indtrædelse i Verden kostede Moderen Livet, og al Faderens Kjærlighed slittedes derfor over paa hans eneste Barn Susfi, der rigelig gjenkjaldte hans Omhed. Hun var under Opvæksten hans „lille Beninde“, der glædede og opmuntrede ham i hans Fritid; da hun blev ældre, blev hun hans Fortrolige, ligesom han ogsaa var hendes. Til Faderen var det ogsaa, hun søgte hen, da hun mødte en, til hvem hendes unge Hjerte søgte sig særlig hængende; men hos hem hun ikke fandt nogen Sympathi, og med inderlig Taknemmelighed erkjendte hun senere, at hun havde Faderens kjærlige og forstandige Omhu at takke for, at dette ikke havde efterladt nogen Bitterhed hos hende.

Allerede i Susannes spædste Alder begyndte Faderen ved Sparommelighed og Ekstraarbejde at

jøge tilvejebragt en Sum Jaavidt stor, at hun, om hun blev staaende alene i Verden, kunde føre en rigtignok besteden, men dog sorgfri Tilværelse. Og sjønt hun ikke var ung længere, da Faderen kaldtes bort fra hende, havde han dog, for yderligere at drage Omjorg for hende, paa sit Dødsleje paalagt sin Brodersøn, at „have et Dje med Barnet“, for at hun ikke skulde føle sig formeget alene.

Fætteren, der var yngre end Susanne og gift, havde da senere foreslaaet hende at tage Bolig hos ham. Det vilde hun dog ikke, hun vilde vedblive at bo i sit gamle Hjem, hvor hun havde levet et langt og lykkeligt Liv med sin Fader.

I den første Tid, da hun tæredede paa sine Minde, havde hun ingen Følelse af Ensomhed, men da det Lysstjær, som omgav dem, efterhaanden bleguede, da havde hun ikke længere nok i dem og sig selv. Hun følte, at hun maatte have noget og nogen at virke for.

Saa begyndte hun at tænke paa „Fætter Henrik“, der oftere havde ladet falde Dyringer om, at efterhvert som Familien tiltog, faldt det ham stedse vanskeligere at faa Indtægterne til at strække til. Flyttede hun til ham, da kunde hun være ham til Hjælp baade i økonomisk Retning og med sine Hænder. Og hun vilde saa gjerne hjælpe ham, for han var saa venlig og snil mod hende, og han holdt hun af. Men daglig at være sammen med „Kusine Agathe“, der altid viste sig saa kold og forbeholden mod hende, hvorledes vilde det gaa? Vilde hun, der selv var af en varmhjertet og aaben Natur, og som traengte saa meget til Kjærlighed, ikke gaa tilgrunde i den sibiriske Kulde, som udgik fra den unge Frue? Og Børnene? Ja de maatte vist have hørt noget Ufordelagtigt om hende, det kunde ikke slaa fejl, for uagtet al sin Venlighed og de mange Chokoladestænger, hun havde ofret paa dem, havde hun heller ikke kunnet vinde dem. „Moderens Værk,“ sagde hun til sig selv.

Det kostede hende derfor ikke liden Kamp, før hun kunde blive enig med sig selv om, hvad hun skulde gjøre. Men hendes varme Hjerte og Villien til at yde Hjælp sejrede. Og hun tænkte, at om hun end ikke eller ialfald vanskeligt vilde kunne vinde Moderen for sig, saa skulde det dog være underligt, om det ikke tilsidt skulde lykkes hende at faa Børnene til at holde af sig.

Nu havde hun været hos dem i flere Aar og hjulpet sin Kusine med at sy og strikke, lappe og stoppe. Med den tiltagende Familie øgedes ogsaa Susannes Arbejde, men i sin Glæde over at være til Nytte og i sit Dnske og sin Bestræbelse for at „være alt for alle“, var hun villig til alt og til alle Tider, derfor hed det ogsaa beständig, naar noget fordrede en hurtig Ekspedition: „Gaa til Tante Susfi med det!“

Med Fætter Henrik havde hun altid staaet paa en god Fod, nu havde hun ogsaa opnaaet, at Børnene omfattede hende med Kjærlighed. Men Agathe? Nej, her syntes den samme Kløft at være tilstede, som altid havde holdt dem fjernede fra hinanden. Dette var hende en stadig Kilde til Sorg, men hun haabede, at ogsaa Agathe engang skulde „to op“, hun havde jo bedet saa meget derom og bad fremdedes. Men vent lidt — mon om der ikke var en Fejl ved hendes Bøn, siden Bønshørelsen udeblev saa længe? Hun havde bedet for Rusinen om Kjærlighed, ja, men havde hun selv den rette Kjærlighed? Eller mon om hun ikke traengte til først og fremst at bede om den for sig selv? Jo, nu indsaa hun det, hun maatte selv have mere at give og ved Siden deraf ikke tænke paa at og hvormeget hun gav, om hendes Længsel skulde blive tilfredsstillt. Hvor egenkjærlig og fordringsfuld hun dog havde været! Da hun var kommen til Klarched over dette, blev hun mere utvungen i sin Omgang med Rusinen, hvilket faldt tilbage med en velgjørende Virkning paa hende selv.

En af Børnernes største Fornøjelser var det, naar Susanne læste for dem eller fortalte Eventyr og Historier. Hun valgte da gjerne bibelske Fortællinger eller saadanne Eventyr, som kunde udvikle deres Forstand og virke forædlende paa deres Hjerte. Høst talte hun med dem om Himmelen og om den nye Jord, hvor alle skulde være iført hvide Klæder, og tænkt, de blev aldrig tilsmudsede, var det ikke underligt? Og saa skulde Gaden være brolagt med Guld, og der skulde være saa mange praegtige store Perler, som hverken de eller hun nogen Gang havde

seet, det turde hun trygt forsitte. Om de var større end Perlerne omkring Lampebrikken der paa Bordet? Ja meget, meget større.

En Dag, da hun talte med dem om, hvilken Glæde det skulde blive at træffe alle sine Kjære igjen for saa aldrig mere at stilles fra dem, jagde den lille Taaarige Susanne, som var opkaldt efter Tanten: „Men, Tante Susfi, Du kommer bare til at være sammen med din Fader og Moder Du, hvorfor er Du ikke blevet noget?“

Tanten saa lidt raadvild ud; hun forstod ikke, hvad Barnet mente. „Blevet noget,“ sagde hun, „hvad mener Du?“

„Ja, noget saadant som Moder er,“ svarede den lille Pige.

Agathe, der ubemærket var traadt ind, og som anede, hvad Barnets Tanker var, spurgte: „Mener Du, hvorfor hun ikke har nogen Mand?“

„Ja, — hvorfor har hun ikke det?“

Moderen, der stod bag Tante Susfi's Stol, lagde Haanden paa hendes Skulder. „Men kjære Barn,“ sagde hun, „da kunde jo ikke Tante Susfi være hos os, og hvorledes vilde det gaa mig uden hende? Nej, Tante Susfi kan vi ikke undvære; hun er Husets gode Mand.“

„Agathe!“ raabte Tanten og rejste sig hurtig.

„Ja det er mit fulde Alvor, og jeg velsigner den Dag, da vor gode og kjærlige Tante drog ind i vor Hus.“

To store Taarer trillede ned ad Tante Susfi's Kiinder. Hvor det gamle Hjerte frydede sig, og hvor det dog var dejligt at leve, naar man var omgivet af saa megen ufortjent Kjærlighed. Ufortjent, ja det maatte hun nu befjende. Og tænkt, nu turde hun dog vist haabe, at hvad der altid havde gjort et saa dybt Indtryk paa hende, naar hun læste om Kong Saram: „Han gif bort, uden at blive savnet,“ ikke skulde blive hendes sørgelige Lod, for nu vilde hun kanske blive savnet en Smule.

Saa glad og lykkelig som idag havde hun ikke følt sig paa lange Tider, derfor maatte hun have et af de Smaaelskaber for Børnene, som de var saa glade i, det var da tydeligt. Og idag turde hun ogsaa vove at bede Kusine Agathe om at være med. Tænk, ogsaa Agathe!

Lille Mary Meels.

Det var en yndig Dag i Slutningen af Oktober 1846. Den indianske Sommer var næsten udløbet, men denne Dag frembød noget saa ejendommeligt, der var noget underligt drømmende i Luften, som bragte Skovene i det fjerne til at synes langt nærmere, end de i Virkeligheden var. Alle Gjenstande havde et blødt, ubestemt Omrids, som om et gult Slør var kastet over dem. Solen syntes at være større end sædvanlig og var luende rød. Ikke et eneste Bindpust forfristede den varme Luft. Men om den ubevægelige Natur drømte, saa var det modsatte Tilfælde med Dyr og Fugle: Kreaturerne var i høj Grad urolige, de brød gennem Hegnene og travede fra en Mark til en anden uden at ville æde; vilde Gæs og Gænder fløj med Hastighed mod Syd; Præriehønsene slagrede om mellem Træerne i Skoven, hvor de ellers sjældent kommer, endog de tamme Høns og Kalkuner travede omkring som forfulgte af en usynlig Magt.

Som vi sad ved Middagsbordet, hørtes en gjenemtrængende Lyd af et Horn, som kaldte alle Mand paa Benene. Det var nemlig en Aftale mellem os Nybyggere, at naar nogenjomhelst Fare, Ildbrand eller andre Ulykker, hjemjogte en af Naboerne, skulde de blæse i en Bliskrompet, hvilket Instrument hver Familie maatte anskaffe sig. Da vi nu hørte dette Signal tydeligere, tog jeg min Rifle og ilede afsted til Meels' Hus, en ung Landmand, som boede paa den anden Side af Dalen tæt op til Urskoven, og fra alle Sider strømmede Følken til dette Sted.

Da jeg kom til Huset, fortalte man mig, hvad der havde givet Anledning til, at man gav Signal om Hjælp. Familien havde 2 Børn: en liden Pige,

som hed Mary, og en endnu mindre. Ved Middagsbordet havde Mary vist den samme Uro, som mine egne Børn, hun vilde ikke spise, men bad om Tilladelse til at gaa ud at lege. Kort efter gik Faderen ud paa Prærien for at pløje, og da Moderen havde vasket op, gik hun ud med en Hat til Barnet, men da hun ikke saa hende eller fik Svar, naar hun kaldte, blev hun urolig og løb til det nærmeste Naboehus, undersøgte derpaa Elven og et Sump hul i Nærheden af Huset, og da Barnet intet Steds fandtes, kaldte hun nu paa Manden. Begge var enige om, at Mary havde forvildet sig i Skoven, og nu sendtes det ildevarslende Signal udover Dalen, som kaldte Naboer fra en Kvart Mils Omkreds sammen.

Nu skulde Skoven gennemjages. Vi var omtrent en Snes Mænd foruden Manden og Konen, som Barnet tilhørte, og anført af en gammel Jæger, en fordoms Indianer, blev vi stillede i en Linie med en saadan Afstand fra hverandre, at vi kunde raabe til hverandre, og den nærmeste Del af Skoven blev paa den Maade afjagt, men uden Resultat.

Vi fandt imidlertid et enkelt Aftryk af en liden Fod, som Moderen grædende knælede ned og kysjede, det var i Ranten af et lidet Vandhul i det halvt tørrede, leragtige Mudder.

Moderen gjenkjendte det som et Fodspor, hendes Barn havde efterladt, derved, at en liden Klud havde været bunden om Barnets Læer, og Aftrykket viste dette meget tydeligt. Dette var ved Hovedvejen, som løber imellem Chicago og Milwaukee, omtrent $\frac{1}{4}$ Mil syd for Meels' Hus.

Linien gik sig langsomt fra Vest til Syd og Ost indtil omtrent Kl. 3, da vi atter opdagede et Spor af lille Mary. Paa Ranten af et Sump hul var Aftryk af 2 smaa Knæer og Hænder, Barnet havde her lagt sig ned for at slukke sin Tørst. Her bevandede den arme, grædende Moder, og vi bar hende hjem paa nogle Bøgegrene.

Vi fortsatte vor Søgen til Kloften var 5, da raabte den gamle Jæger: „Derfor vi ikke finder Barnet i Løbet af 20 Minutter, er hun fortabt! Hører I, hvor Michigan-Søen brøler. Nordosten har faaet Tag i hende, inden en halv Time vil den være over os, og da Gud hjælpe lille Mary!“

Saaledes talte den gamle Jæger, og det viste sig, at han havde ret; thi Stormen kom med et Bulder som et Tordenbrag, store Træer blæste omfald, Grenene fløj om Drene paa os.

„Mary er fortabt,“ raabte den Gamle, „nu hver Mand skyndsigst til sit Hjem. Farvell!“

Efter det første voldsomme Orkanbrag kom Regn, saa Isflag og Hagel, og endelig Sne, saa vi, der alle var sommerklædte, hurtigt var gjenmemblødt.

Da jeg kom hjem, lignede jeg en Ridder i Staalharnisk, og dog var jeg fuldkommen varm.

Ratten efter hylede Stormen frygtelig, Husene rystede. Sneen øste ned som aldrig før. Men hvor var lille Mary nu?

Den ulykkelige Moder, hvor hendes angstfulde Hjerter har maattet bløde hin gruelige Nat! Være Fødder og Arme, en meget tynd, kort Kjole og intet paa Hovedet udgjorde hele hendes Paaklædning. At Barnet havde forvildet sig i Skoven, havde vi jo Beviser paa, og at hun ligesom andre Bildfarende havde vandret rundt i en Cirkel var der al Sandynlighed for.

Nu begreb vi, hvorfor Dyrene havde været saa urolige hin Formiddag, hvorfor Fuglene hastede mod Syd, og Agerhønjene søgte Skjul i Skoven.

Jeg tænkte paa, hvor forunderlig Guds Omhu er for Dyrene, idet han advæder dem mod kommende Farer.

Den følgende Morgen sneede det endnu, vi formodede, Vinteren var kommen, og snart forsvandt det sidste Haab om Barnets Redning. Den glade Jul nærmede sig, og der var Travlhed i Fjærrernes smaa Hjem for at gjøre den saa stjern for hver Iser som muligt.

Dagen før Lille-Juleaften gik den omtalte gamle Jæger ud med sit Gevær og sin Hund for at skaffe noget Vildt til Højtiden, og listede sig ud i Skoven for at faa Skud paa et Raad, men Hunden ledede ham ned til en Eng øst for Skoven, ikke langt fra Meels' Hus, i hvis Midte var en liden Højde, hvorpaa stod en Høstak, der var omgivet af Vand, nu for Tiden af Is.

Hunden søgte i lige Linie ud til Staffen, og da den kom der, begyndte den at tude. Af Hundens Gebærder formodede Jægeren, at en Bjørn eller Ulv havde søgt Vinterkvarter i Staffen — endnu paa

denne Tid havde disse Dyr Hjem i Wisconsin — jatte en frisk Knaldhætte paa Pistonen og løsnede den store Jagtkniv af Beltet, hvorpaa han listede sig forsigtig ud til Staffen, men hvor forbauset blev han ikke ved at se, istedenfor et glubende Dyr, lille Mary, siddende i højet Stilling og støttende Hovedet til Staffen og Hænderne til Kinderne.

De bare Hænder og Fødder var fastfrosne i Isen, paa Hovedet var faldt nogle Fros af Høet, som senere var dækkede af Is og nu funkede som en Krone af Sølv. Hendes smaa runde Kinder var røde, og to frosne Laarer glindsede som Perler paa hendes Kind.

Munden var lidt aaben. Læberne røde som Rosenblade, Fingrene og de smaa Tæer var ganske naturlige. I detheløst var det lille Lig et af de skønneste, man kunde se, der var ikke det mindste af Dødens Rædsel i dette lille Ansigt.

Intet Under, at den gamle, barste Jæger tiltalte det lille Lig: „Mary! hvad i Verden ligger Du her for? staa op!“ men da han greb hendes Arm, mærkede han sin Bildfarelse og stod længe og betragtede det skønne Barn; derpaa tog han sin Tomahawk af Beltet og sagde omhyggelig det Stykke Is ud, som omsluttede Barnet, og med dette under Armen vandrede han op til Meels' Hus. I Kjøffenet træffer han Moderen, og idet han præsenterer hende Barnet, siger han: „Her Mrs. Meels bringer jeg Dem en Julegave!“ hvorpaa Moderen styrkede frem med et Glædesfrig for at omfavne Mary; men ved Berørelsen af den kolde Is, bleggede hun og faldt tilbage paa Gulvet som død.

I 3 Dage laa den ulykkelige Moder, det ene Krampeslag afløste det anden, intil Dødens kolde Haand ogjaa omfavnede hende.

Lille Marys Lig stod paa en Dragfløjt i Storstuen, medens Moderen kæmpede med Døden, ligesom ventende paa, at hun skulde følge hende i Graven.

Moder og Barn blev begravede i en Kiste, forfærdiget saaledes, at Barnets Stilling i Isen blev uforandret ved Moderens Fødder. Begravelsen, hvortil alle Fornemme fra Omegnen havde samlet sig, var højtidelig og rørende.

Saa Iger efter kaldte Vorherre Marys Søster, den lille moderløse Pige, til sig, og da blev den stakfæls Faders Hjerter knust af Sorgen; hans forhen saa glade Hjem var nu øde ved de østede Kjæres Bortgang, hans Livskraft aftog gradvis indtil et halvt Aar efter den sorgelige Jul, da Døden gjorde Ende ogjaa paa hans Savn, Længsler og Lidelser. Saa blev han baaren ud paa den lille Holme, hvor Høstaffen, lille Marys Sottefeng, stod, og der sænktes ned ved Siden af hans forudgangne Kjære. Nu skygger nogle Træer over deres Grave, og minder om, hvor snart en glad Jul her i dette fremmede Land kan blive forvandlet til en bitter Langfredag.

Saaledes fortæller Landstabsmaler Lund, og jeg føjer til: „Hvor er dog ikke Herrens Beje underlige og dog fulde af Misfandhed,“ saa maa vi nok sige, naar vi har hørt eller læst denne fuldkændige sande Beretning. Her lever en liden lykkelig Familie, som er kommen over de mange Besværligheder, som Nybygger-Livet fører med sig, de har faaet et hyggeligt Hjem, hvori de har dagligt Brød med Gudsfred, Husfred og Hjerterfred, og som de glæde sig ved deres Livs Vilkaar med de to kjære Børn, Vorherre har sænktes dem, og forberede dem til, at Glæden kan faa Flugt i de glade Jule dage saa — ja saa kommer den grumme, jorte Død i sin værste Skikkelse og banker paa Døren hos dem og knuser Glæden, som de netop forberede sig til at gribe. Visstelig er her Anledning til at sige: „Herrens Beje ere underlige og dog fulde af Misfandhed.“ Ja, jeg tilstaar, det ligger ikke saa klart for os at finde Misfandheden, som det Underlige, og dog er begge lige sande. Men her se vi kun stykkevis, medens vi vandrer i dette fremmede Land, i hvilket vor Bej stundom falder gjennem Taage og Tasmørke, mens vi snart maa vandrer over golde Orkener og snart over Trængselsens Bænder, men naar engang Støvets Lænker briste og det Forfrænkkelige er opløst af det Uforfrænkkelige, og vi ikke længere se alt som i et Spejl stykkevis, men med det forklarede Dje bekvæmt alt i Helhed og Gudslysets hele Straalepragt, da, om ikke før, skulde vi grant forstaa, „at ere Herrens Beje end underlige, de ere dog fulde af Misfandhed.“

Boris Glebs Kirke.

[Til Billedet.]

Boris Glebs Kirke ligger ved Pasvikelvns vestre Bred, hvor Rusjerne ved Grænseopgjøret i 1826 fik en Snip Land (omtrent $\frac{1}{2}$ Kvadratfjerding) omkring det gamle Boris Glebs Kapel, som siges at være opført i Aaret 1580 af den første grafkatholiske Missionær deroppe, Munkens Trifan. Sognet (Sunjel), som har ca. 120 Menighedslemmer, var tidligere Kapellani under Petschenga, men fik i 1874 sin egen Præst, idet da den nye Kirke blev tagen i Brug efter at være indviet af den hertved 80aarige Arkangelpræst Popoff.

Kirken er opført i ægte russisk Kirkestil og er sikkert nok det vakreste Tempel i russisk Lapland; men saa har den jo ogsaa tilligemed den nærliggende Præstegaard kostet over 30,000 Rubler (60,000 Kroner).

Det firkanterede Skib bærer over sit Tag et lidet Kuppeltaarn med forgyldt Fløj, og over Forhallen hæver sig, ligeledes forgyldt med forgyldt Fløj, et større Klofetaarn, hvori findes 8 sjelden vakre Klokker, 1 stor og 7 mindre, der alle ringes af en Person og paa en Gang.

Indenfor det egentlige Skib og skilt fra dette ved en Mellemvæg er det Allerhelligste, som ikke maa betrædes af nogen Kvinde, ej heller af nogen Mand, som har været gift mere end én Gang. Her opbevares Præstens og Klokkerens mange og rige Embedsdragter, Kirkens hellige Sacramenter samt øvrige til Guds-tjenesten hørende Rekvizita.

Straks tilhøjre for Kirken ligger den hvidmalede, rummelige Præstegaard, hvoraaf Klokkeren bebor en Del.

(Sf.-M.)

En Moders Digt til hendes 10aarige Datter med „Benjamin Franklin“.

Jeg saa Dig mit Barn, beundrende staa
For Benjamin Franklins Eksempe.
Dog, blive som ham kun lykkes saa Faa,
Saa megen Svaghed standser os paa
Vor Vej til Lyksaligheds Tempel.

Som Lygtemænd Fristelser ligge paa Lur,
De ville paa Afvej os føre,
Og slette Vaner bli'er den anden Natur,
De holde os i deres Fangebur,
Saa Frelserens Røst vi ej høre.

Vil derfor Dydens Maal Du naa
Da maa Du til Kamp Dig berede,
Kun den kan Sejrens Palme faa,
Der tidligen lærer ret at forstaa
At kæmpe, at vaage, at bede.
At Gud vil hjælpe Dig dertil
O, derom stedse bede vil

din kjærlige Moder.

Af „Illustreret Familieblad“, som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subskription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forstudsbetaling og adresse-res til

„Illustreret Familieblad.“
Decorah, Iowa.

Indhold.

Jernbanesituationer. Af V. L. (Sutn.) — Hvem er hun. Af Jeanie L. Gould. (Fort.) — Tante „Susse“. — Lille Mary Meels. — Jonas Lie i sit Arbejdsbærelse (Billedet). — Gæstergutten lænnes hjem. (Billedet). — Gæstergutten hjemkomst. (Billedet). — Boris Glebs Kirke (Med Billedet). — Petschenga Sogneskirke med Præstegaard. (Billedet).